

ПРИКАЗКА ЗА ПРОЛѢТЪТА.

Съ чудна брилятна корона на глава, върху тронъ високъ, сребристъ сѣдѣше царь Мразъ. Погледътъ му заледяваше, дѣхътъ му заскрѣжаваше.

Низко прѣдъ трона сѣдѣха вѣрнитѣ му слуги: страшнитѣ бури и виелици. Тѣ не снемаха очи отъ лицето на своя повелителъ и очакваха строгитѣ му заповѣди всѣка минута.

И разтърси царь Мразъ бѣлоснѣжната си брада, дигна ледения свой мечъ и тѣзъ думи тѣжно изрече:

„Изъ-задъ далечни сини морета, изпълнена съ чудодѣйна сила, готова да се бори съ моята могща властъ иде вълшебница Пролѣтъ! Прѣдвиждамъ азъ съсъ скръбъ дълбока: настѣпва края на нашата властъ! Ще забѣгна далечъ отукъ — топи се вече жезълътъ ми леденъ. Но лесно не ще дамъ короната си царска. — „Хей, слуги — виелици, хали, бури, — хайде бърже слѣдъ мене!“

И зафучаха, завиха виелици, хали — затрещѣха гори и канари. Сърдитъ летѣше като хала царь Мразъ.

Но ето отдалечъ се зададе вълшебница Пролѣтъ, цѣла въ ориолъ отъ лжчи. Съ чародѣйна усмивка на уста побѣдно стѣпяше тя срѣщу уплашения царь Мразъ и съ огненъ погледъ бърже топѣше леденитѣ му одежди.

Тя само подигна хубава глава къмъ небето, и всички бури и хали отихнаха тозчасъ.

Слѣдъ стѣпкитѣ ѝ вредъ поникнаха цвѣтя красиви като самата нея.